

SĂPTĂMÂNA PĂTIMILOR

EDIȚIE SPECIALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul 3 Nr. 4 (16) - 27 aprilie 2016

**DENIA SFINTEI ȘI MARI
JOI**

SĂ NE FERIM DE TRĂDAREA LUI IUDA

La slujba Deniei de miercură seara, se anticipează Sfânta și Marea zi de Joi, iar Sfinții Părinți au statornicit să se facă pomenire de câteva evenimente importante legate de pătimirile Mântuitorului Hristos și anume: spălarea picioarelor ucenicilor Săi, Cina cea de Taină cu instituirea Sfintei Euharistii, trădarea și vânzarea lui Hristos de către Iuda, și rugăciunea Mântuitorului din Grădina Ghetsimani.

Cu Denia din seara aceasta se intră concret, prin relatările Sfinților Evangheliști, în evenimentele ultime din viața pământească a Mântuitorului Hristos, evenimente legate de pătimirile Sale pentru noi. Sfintele Evangheli relatează cu multe amănunte vânzarea viclenă făcută de Iuda cel trădător, predarea Mântuitorului Hristos în mâinile mai marilor poporului, fariseilor și cărturarilor, unde va suferi bătai, batjocuri, chinuri. Ne relatează de asemenea despre condamnarea Sa la moarte pe cruce, fapt aprobat, după unele ezitări și de autoritatea romană, reprezentată atunci de Ponțiu Pilat; ne amintesc de asemenea de Drumul Crucii străbătut de Hristos Mântuitorul sub povara lemnului sfânt în cetatea Ierusalimului, până sus pe Golgota, unde Sfintele Sale Pătimiri pentru noi au atins punctul culminant prin răstignirea și moartea Sa pe cruce. Prin Jerfa Sa ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, Hristos a devenit Paștele nostru cel nou, căci prin Jertfa Sa ne-a împăcat pe noi cu Tatăl, iar Crucea ascundea în ea puterea Învierii Sale, aceasta pentru că El, pe de o parte se jertfea pentru noi murind pe cruce și era coborât în mormânt, dar ca un Dumnezeu biruia moartea și iadul, înviind a treia zi, dăruind lumii viața nouă.

Înainte de a cina cu ucenicii săi pentru ultima dată, Hristos Însuși, ca unul care slujește, a dat ucenicilor Săi pildă de supremă smerenie, căci s-a încins cu ștergarul și a spălat, El stăpânul, picioarele fiecărui ucenic, inclusiv lui Iuda, care Îl va și vinde. La Cina din foisor, Mântuitorul a serbat cu ucenicii întâi Paștele cel vechi, rânduit în legea lui Moise, ca amintire a eliberării poporului evreu din robia Egiptului. Îndată a instituit și Paștele cel nou, El Însuși arătându-se pe sine ca împlinire a Mielului preînchipuit în Legea Veche, zicând “Luați, mâncați, Acesta este Trupul Meu...” și „Beți dintru acesta toți, Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor”, poruncind apostolilor „Aceasta să o faceți întru pomenirea Mea”. Aici, la Cina cea de Taină, Mântuitorul

a instituit Sfânta Taină a Euharistiei (a Împărtașaniei), care reactualizează în mod nesângeros în Biserică Jerfa Crucii până la sfârșitul veacurilor.

Tot atunci, Iuda cel rău credincios, bolnav de iubirea de arginți, și care plănuse deja vânzarea lui Iisus pe 30 de arginți, și în care intrase cu adevărat diavolul, s-a ridicat de la cină și a plecat să-L predea pe Iisus mai marilor poporului.

Împreună cu ucenicii săi, Hristos vine pe Muntele Eleon sau al Măslinilor, unde petrece în rugăciune, rugându-se Părintelui ceresc pentru clipele grele ce vor urma, rugându-L să treacă de la El paharul pătimirilor și al durerii supreme, zicând: „Nu precum vreau Eu, Părinte, ci precum voiești Tu, facă-se voia Ta”, fapt ce arată zbuciumul firii Sale omenești în fața morții și a durerii, dar și întărirea ce o primea prin firea Sa dumnezeiască, ca să rămână în ascultare supremă de Tatăl.

S-a rugat atunci Iisus pentru ucenicii săi, cerând Tatălui să-i aibă în paza Sa în unitate, El Însuși socotind că misiunea încredințată Lui de Tatăl, o va împlini

întocmai. Avem aici unul dintre cele mai cutremurătoare și adânci evenimente din viața Mântuitorului, și care arată tot zbuciumul ființei Sale, arătat până la sudori ca picăturile de sânge. Revenind apoi la ucenicii Săi, i-a îndemnat la priveghere, spunându-le că a venit ceasul ca Fiul Omului să fie dat în mâinile celor fără de lege pentru a fi judecat și osândit la moarte pe cruce. Îndată au sosit în grădină, atunci, în miez de noapte, cu făclii și cu arme, ostașii gărzii pretoriene, iar după ce Iuda vânzătorul L-a predat cu sărutare viclenă, spre a fi recunoscut, Hristos a fost prins și dus pe urmă în fața arhierilor Ana și Caiafa, iar spre dimineață în fața lui Pilat și a lui Irod, iar în final va fi condamnat la moarte prin răstignire pe cruce.

Fie dar ca toți participând duhovnicește în aceste zile ale Săptămânii celei Mari, la cutremurătoarele, la sfintele și mântuitoarele pătimiri ale Mântuitorului nostru, să adunăm în suflete și în viața noastră mai multă smerenie, bunătate, iubire milostivă, bucurându-ne apoi în noaptea sfântă de Lumina Celui Înviat. ❖

Părintele Eugen Moraru

CU ȘTERGARUL CU CARE ERA ÎNCINS...

SFÂNȚA ȘI MAREA JOI

Când slăviții ucenici, la spălarea Cinei s-au luminat, atunci luda cel rău credincios, cu iubire de argint bolnăvindu-se, s-a întunecat și judecătorilor celor fără de lege pe Tine, Judecătorul cel drept, Te-a dat. Vezi, iubitorule de avuții, pe cel ce pentru aceasta spânzurare și-a agonisit; fugi de sufletul nesățios, cel ce a îndrăznit unele care acestea asupra Învățătorului. Cela ce ești spre toți bun, Doamne, slavă Ție (Troparul Jorii celei Mari)

Slavă Ție, Doamne, Care Te-ai putut dezbrăca pe Ține însuși nu numai în seara Cinei, spre a spăla picioarele celor mai apropiați ai Țăi, ci cu mult mai înainte, când ai primit să Te dezbraci de slavă Ta cerească și să iei chip de rob, făcându-Te asemenea oamenilor și smerindu-Te pe Tine Însuși până la cea mai grea și mai rușinoasă ascultare (Filipeni 2, 7-8), ascultarea morții, ca să ne înveți pe noi ce este ascultarea!

Slavă Ție, Doamne, care ne-ai spălat nouă tuturor întinăriuni mult mai mari decât noroiul sau praful de pe picioare și ne-ai curățat cu preț mult mai scump (1 Petru 19; Evrei 9, 12) decât o îngenunchere!

Slavă Ție pentru toate acele suflete sfinte care au învățat de la Tine nu numai litera din afară a cuvântului, ci mai ales Duhul dinlăuntru al cuvântului, care au înțeles ceea ce Tu ai vrut să ne înveți. Astfel că nu numai în dezbrăcarea din afară, ci mai ales în dezbrăcarea lăuntrică omul nostru cel nou să se curățească din zi în zi, după chipul Țău și după pilda Ta, pe care ne-ai lăsat-o (Colos. 3, 10).

Cu ștergarul cu care era încins...

Iată clipă cea mai cutremurătoare din câte au fost până acum și începutul tuturor celorlalte care urmează de aici până la sfârșit. Domnul Iisus Se scoală de la masă,

Se dezbracă de hainele Lui, Se încinge cu un ștergar, toarnă apă într-un lighean și începe să spele picioarele ucenicilor Săi și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins.

Cu ștergarul cu care era încins...

Ca să ștergi picioarele cuiva cu un ștergar cu care ești încins, trebuie să te pleci până la pământ. Când i-a spălat, Mântuitorul a îngenunchat înaintea fiecăruia din ei, dar când i-a șters, a trebuit să se plece și mai mult.

Când vrei să speli pe cineva, când vrei să-l mustri, când vrei să te ocupi de murdăria pe care o are el, ca să-l poți spăla cu adevărat trebuie să te cobori până la picioarele lui. Trebuie să fii în stare să te apleci lângă el, până la starea în care să poți cuprinde picioarele lui. Trebuie să fii în stare să te apleci lângă el, până la starea în care să poți cuprinde picioarele lui la inima ta, ca într-o îmbrățișare plină de dragoste pentru curăția lui. Cine nu poate iubi atât de mult și nu se poate apropia atât de dulce, nu va putea spăla și curăți niciodată în chip mântuitor pe nimeni.

Dar când ștergi întinăriunea cuiva, când vrei să-i acoperi păcatul, să-i îndepărtezi nelegiuirea făcută, când vrei să-l ierți și să-l înfățișezi neprihănit (Isaia 40, 2; Colos. 1, 22), atunci trebuie să te apleci și mai mult. Trebuie să te smerești și mai mult, atât de mult încât să te anulezi pe tine pentru el, să te uiți pe tine și să calci pe tine pentru a-l înălța pe el. Acesta este lucru dumnezeiesc și cel mai greu cu putință pentru oameni.

Orice bine pe care-l faci altuia îți cere mai întâi să-ți faci un rău de aceeași mărime. Cu cât pui pe altul mai presus de tine, cu atât trebuie să primești a te așeza mai întâi pe tine mai jos. Cu cât vrei să îmbraci pe altul, cu atât trebuie mai întâi să te dezbraci

pe tine; cu cât vrei să faci altuia un loc mai larg, cu atât trebuie mai întâi să-l restrângi pe al tău.

Ca să se poată sfinți ucenicii cu adevărat, Domnul a trebuit să Se sfințească mai întâi pe Sine Însuși; ca să-i poată face să moară, a murit mai întâi El; ca să-i poată învia și înălța la cer, a făcut această mai întâi cu Sine Însuși. Numai după toate acestea El se ridică în fața tuturor și, pentru a le cere cea mai mare și mai strălucită jertfă, le spune: Eu v-am dat o pildă și o măsură. Atât cât v-am iubit Eu, să vă iubiți și voi (Ioan 13, 34). Așa cum am făcut Eu, să faceți și voi (Ioan 13, 15) și așa cum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi semenilor voștri (Ioan 13, 14).

Slavă veșnică Ție, Doamne, Care ne-ai arătat cel mai de preț și cel mai fericit drum spre slavă: umilința; cea mai curată și cea mai sfântă împlinire a voinței lui Dumnezeu: iubirea; și cea mai desăvârșită fericire: aceea de a îndrepta și sfinți pe alții, prin iertarea Ta.

În seara aceasta a Cinei celei de Taină, tot ceea ce ne-ai învățat este Taină și Minune, pe care ni le arăți cu pilda Ta acum, când vrei să ne deschizi mintea asupra celor dintâi trepte pe care putem sui la cer: umilința cea mai adâncă atunci când cercetăm vină altora; dragostea cea mai adâncă atunci când muștrăm; tăcerea cea mai mare atunci când iertăm; și bunătatea cea mai deplină în toate acestea. Amin. ❖

din: Lacrimă și har. Preotul martir Constantin Sârbu, Editura Bonifaciu, 2011

DENIE, de Radu Gyr

*Și primăvara parcă era alta,
curgea și luna altfel pe zăplaz...
Pe-atunci nu ne cioplise-n stânci cu dalta
meșterul timp, nici frunte, nici obraz.*

*N-aveam tăiate-n cremene nici față,
nici lacrimă, nici frunză cu cununii.
Mai mirosea a zmeură și viață
și inimile noastre a căpșuni.*

*Pe-atunci purta și vântul flori în chică
și cântecul pe frunte, prour nou,
și-n fiecare cuib de rândunică
pui de heruvi țâșneau din orice ou.*

*Căzând din cer ori coborând din lună,
ne așteptau caișii în pridvor
mergeam cu ei la denii, împreună,
și ne-nchinam ca ramurile lor.*

*Iisus venea cu rouă în potire,
priveam adânc în ochii Lui adânci,
și înviam în orice răstignire,
când surădeam pe crucile de-atunci. ❖*

Și pe când mâncau ei, Iisus, luând pâinea și mulțumind, a frânt și a dat ucenicilor Săi, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu”. Și luând paharul și mulțumind, l-a dat lor zicând: „Beți dintru acesta toți; acesta este sângele Meu, al legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.” (Matei 26, 26-28)

Vai, cât de mare e orbirea vânzătorului! S-a împărțit cu tainele și a rămas același; s-a desfiat de masa cea prea înfricoșătoare și nu s-a schimbat. Evanghelistul Luca a arătat aceasta spunând: „După pâine, a intrat în el satana (Luca 22, 3)”. N-a spus-o ca să disprețuiască trupul Stăpânului, ci ca să vădească nerușinarea vânzătorului. Păcatul lui Iuda a ajuns mai mare din două pricini: și pentru că s-a apropiat de taine cu astfel de gând, și pentru că apropiindu-se n-a ajuns mai bun, nici datorită fricii, nici datorită binefacerii primite, nici datorită cinstei ce i s-a făcut. Hristos nu l-a oprit, deși știa totul, ca să cunoști că Dumnezeu nu lasă nimic la o parte din cele ce pot îndrepta pe cineva. De aceea, și mai înainte și mai târziu, i-a amintit neconținut și l-a povățuit, și cu fapta și cu cuvântul și cu frica și cu blândețea și cu amenințarea și cu cinstea. Dar nimic nu l-a făcut să se îndepărteze de boala această cumplită a iubirii de arginți. De aceea Hristos, lăsându-l pe Iuda, amintește iarăși, prin sfintele taine, de junghierea Sa; iar în timpul mesei vorbește de cruce, pentru ca, prin prezicerea repetată a morții Sale, să-i facă pe ucenici să

primească cu ușurință patimile Sale. Ce n-ar fi pățit ucenicii dacă n-ar fi auzit nimic de patimi, când s-au tulburat atâtea, deși le vorbise mai dinainte atâtea de patimile Sale, deși făcuse atâtea minuni înaintea lor? „Și pe când mâncau ei, a luat pâinea și a frânt”.

Dar pentru care pricină a săvârșit taina aceasta în timpul Paștelor?

Ca să afli cu orice prilej că El este legiitorul Vechiului Testament și că pentru cele din Noul Testament au fost preînchipuite cele din Vechiul Testament. De aceea acum a pus adevărul în locul preînchipuirii. Seara era dovada împlinirii vremurilor, dovada că faptele pentru mântuirea oamenilor au ajuns la sfârșit. „Și a mulțumit”.

Hristos a pus capăt celei mai mari sărbători a legii vechi și i-a mutat pe ucenici la o altă masă, la o masă prea înfricoșătoare, spunând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru mulți”.

Dar cum se face că ucenicii nu s-au tulburat la auzul acestor cuvinte?

Pentru că Hristos le spusese și mai înainte multe și mari lucruri despre taina aceasta. De aceea acum nu mai stăruie – că și auziseră din destul -, ci spune numai pricina patimilor Sale, adică iertarea păcatelor. Numește sângele Său sânge al Noului Testament, adică al făgăduinței, al legii noi. Făgăduise de multă vreme sângele Său; sângele Său este temelia Testamentului celui Nou. Și după cum Vechiul Testament avea oi și viței, tot așa și Noul Testament are sângele Stăpânului.

Prin aceste cuvinte Hristos arată că are să moară; de aceea vorbește de Testament; și amintește de Testamentul de mai înainte, că și el fusese sfințit prin sânge. Și iarăși vorbește de pricina morții: „Care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor”; și adaugă: „Aceasta s-o faceți spre pomenirea Mea (Luca 22, 19)”. Ai văzut cum îi scoate și îi îndepărtează pe ucenici de obiceiurile iudaice?

„După cum săvârșeați Paștele iudaic, le spune Hristos, spre pomenirea minunilor din Egipt, tot așa săvârșiți-l și pe acesta spre pomenirea Mea. Sângele acela s-a vărsat spre mântuirea celor întâinșcuți din Egipt; acesta însă, spre iertarea păcatelor întregii lumi, că „acesta e sângele Meu, care se varsă spre iertarea păcatelor”. A spus aceste cuvinte și spre a arăta prin ele că patima și crucea sunt o taină, dar și spre a mângâia pe ucenici. Și după cum Moise a spus: „Aceasta este vouă pomenire veșnică (Ies 3, 15)”, tot așa și Domnul a spus: „Spre pomenirea Mea până ce voi veni”. De aceea a și spus: „Mult am dorit să mănânc Paștele acesta (Luca 22, 15)”, cu alte cuvinte: „Mult am dorit să va dau vouă lucrurile acestea noi, să vă dau un Paște prin care vreau să vă fac oameni duhovnicești”. A băut și Domnul din sânge, ca nu cumva ucenicii, la auzul cuvintelor Sale, să spună: „Ce? Bem sânge și mâncăm carne?” și să se tulbure – că mulți s-au smintit de aceste cuvinte, când a vorbit de lucrul acesta mai înainte (Ioan 6, 53-61). ❖

Din: Sfântul Ioan Gură de Aur – Omilii la Matei

POETUL ISIHAST ȘI DOCTORUL FĂRĂ DE ARGINȚI VASILE VOICULESCU

Ieri, 26 aprilie, s-au împlinit 53 de ani de când poetul isihast Vasile Voiculescu a plecat să-L întâlnească pe Cel pe care azi noi îl aflăm în Grădina Ghetsimani. O personalitate fascinantă, un trăitor creștin, călugăr parcă, într-o lume ce nu i-a înțeles sensibilitatea și care l-a rănit profund și iremediabil.

Născut la 13 octombrie 1884, în localitatea Pârscov, județul Buzău, în familia lui Costache și Sultana Voicu, urmează liceele „A. Hașdeu” din Buzău și „Gheorghe Lazăr” din București. În timpul studiilor i se schimbă numele în Voiculescu, așa cum îl cunoaștem. Începe cursurile Facultății de Litere și Filosofie, abandonându-le curând. Urmează apoi Facultatea de Medicină, absolvită în 1909; își susține teza de licență în chirurgie, continuându-și specializarea în Medicină internă și Epidemiologie. Pregătirea științifică, studiile medicale, cursurile de la Filozofie, lectura numeroaselor cărți de religie, cultură ori artă îl apropie foarte mult de Dumnezeu. Spunea „creința trebuie să stea la temelia spiritului omului normal”. Mai târziu mărturisește: „dacă n-aș fi ajuns medic, cred că aș fi fost preot.”

Se căsătorește în 1910, are cinci copii. Este mobilizat pe front, unde este șeful unui spital mobil. Are multă dragoste și grijă atât de soldați cât și de refugiați.

Scrive versuri, debutează în revista „Convorbiri literare”, publică volume de versuri, dar cea mai mare parte a operei sale este publicată postum.

Anul 1946 a însemnat pentru el o răscruce, soția sa a moare, iar Voiculescu părăsește viața publică, devenind un veritabil sihastru. În căutările sale duhovnicești, găsește cercul religios „Rugul Aprins” de la Mănăstirea Antim, frecventat de renumiți monahi, teologi, oameni de cultură, care au înțeles să-L caute pe Dumnezeu stăruitor, căci tăvălugul bolșevic deja strivise multe vieți și idealuri creștine. Aici învață „rugăciunea inimii”. Membrii „Rugului aprins” sunt arestați, printre care

și firavul poet Vasile Voiculescu, în noaptea de 4 spre 5 august 1958, în pofida vârstei sale, de aproape 74 de ani. Este acuzat de „uneltire contra ordinii sociale”.

În perioada dramaticelor interogatorii, venerabilul om de cultură a încercat să se apere cu demnitate, arătând că „Rugul aprins” nu este o mișcare antinațională sau fascistă, ci doar un cerc literar, religios. După patru luni de chinuri, de nenumărate umilințe, procesul se încheie la 8 noiembrie 1958 cu o nedreaptă condamnare la cinci ani de temniță. Inițial închis la Jilava, este transferat apoi la Aiud. Demn, tăcut, Vasile Voiculescu a suportat torturile încarcerării cu nădejde creștinească. După eliberare nu a povestit nimic, nici nu a încercat să se victimizeze. Însă, după 1990, mulți colegi de suferință au amintit în memoriile lor despre Vasile Voiculescu. Istoricul Vasile Boroneanț afirma: „am zărit (în celulă, n.r.) un bătrân cu părul alb, purtând parcă o aură de sfânt. Atitudinea și figura lui iradiu liniște și blândețe. Acesta a fost momentul întâlnirii mele cu cea mai scumpă și dragă persoană din câte am cunoscut în cei zece ani de închisoare, poetul Vasile Voiculescu”. Frigul, mizeria, foamea l-au răpus pe asceticul poet, căci contractase o necruțătoare boală, TBC la coloana vertebrală. Cu toate acestea, sufletul său continua să iradieze lumină și pace, căci, după spusele aceluiași camarad de celulă, „era impresionantă purtarea lui de față de toți cei din jur. Se hrănea parcă din Duh Sfânt și era un creștin desăvârșit. Nu-l interesa prea mult hrana, împărțind-o cu ceilalți. Într-o zi, un bolnav, s-a repezit să-i ia mâncarea. Răspunsul blajinului încarcerat la riposta colegilor a fost: «Lăsați-l, și el este creatura lui Dumnezeu și dacă s-a repezit s-o ia, înseamnă că el are nevoie mai mare decât mine de această mâncare»”.

Întrebat adesea de chinurile din temniță, cu voce caldă răspundea: „asta mi-a fost crucea pe care trebuie să mi-o duc”. După patru ani de zguduitoare chinuri, poetul, coborât, parcă, dintr-o icoană, a fost eliberat, dar nu se mai putea mișca din cauza

SFÂNȚA ȘI MAREȚA JOI

bolii. Însă spiritul său era liber de mult, prin rugăciune. La 2 mai 1962, familia îl ia din temnița Aiudului, ducându-l la București, unde maldărele de cărți îl așteptau în pacea isihastă, dorită de atâtea vreme. A urmat apoi un an de dureri, de necruțătoare suferințe, până ce în noaptea de 25 aprilie 1963, Domnul îi trimite îngerul Său să-l strămute în Ceruri.

A fost un suflet bun, milostiv, un medic de trupuri, un doctor fără de arginți, un iscusit mânuitor al condeiului, dar și un căutător de liniști isihaste. ❖

În grădina Ghetsimani de Vasile Voiculescu

*Iisus lupta cu soarta și nu primea paharul...
Căzut pe brânci în iarbă, se-mpotriva ițruna.
Curgeau sudori de sânge pe chipu-i alb ca varul
Și-amarnica-i strigare stârnea în slăvi furtuna.*

*O mâna nendurată, ținând grozava cupă,
Se coboară-miindu-l și i-o ducea la gură...
Și-o sete uriașă stă sufletul să-i rupă...
Dar nu voia s-atingă infama băutură.*

*În apa ei verzuie jucau sterlici de miere
Și sub veninul groaznic simțea că e dulceață...
Dar fălcile-nclștându-și, cu ultima putere
Bătându-se cu moartea, uitase de viață!*

*Deasupra fără tihnă, se frământau măslinii,
Păreau că vor să fugă din loc, să nu-l mai vadă...
Treceau bătăi de aripi prin vraștea grădinii
Și uliții de seară dau roate după pradă. ❖*

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 28 APRILIE - 1 MAI 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Joi 28 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de vineri
Vineri 29 aprilie	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari
	20 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 30 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică
	23 ³⁰	Canonul Sâmbetei celei Mari
Duminică 1 mai	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină!
	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2016 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI